

Hvem er den vandrer

Hvem er den vandrer, jeg ser mod mig komme,
skikkelsen synes mig mystisk bekendt,
toner af sang kunne høres hist omme,
nu er med vinden de bort fra mig vendt.

Staven i jorden med styrke han sætter,
tydeligt mærker jeg fodtrinets takt,
ud fra hans gang på hans alder jeg gætter –
hjertet er ungt og til eventyr vakt!

Vandreren nærmer sig, løfter nu hånden,
hilser på afstand og ønsker mig fred,
stadig han synes mig velkendt i ånden,
hvad er hans navn og hans hemmelighed?

Straks i hans ansigt, som lyser af nåde,
dybt i hans varme og kærlige blik,
ser jeg mig selv i et spejl, i en gåde,
før han til afsked mig sender et nik.

Længe på stedet, mens ryggen forsvinder,
bliver jeg stående som i en drøm,
hele mit liv, alle barndommens minder
ruller mig hastigt forbi i en strøm.

Hvem var den fremmede vandrer på vejen,
yngre og ældre han syntes end jeg,
sjælen jeg kendte hos ham som min egen,
holder mon skæbnen mig hen i en leg?

Så jeg mit liv i den anden forjættet,
fortid og fremtid i samme gestalt,
så jeg i blikket med kærlighed mættet,
hvad os om nåden er blevet fortalt?

Poul Michael von Bülow 2022